

værdifuldt som andet godt Korn, der søres paa Lørdet — det skal vel være rensede og gode Værter, men der er ingen Vægtbestemmelse derfor — og da det jo kan antages, at Opmaalet er kommet til i Tidernes Løb som Erstatning for Svind og for ikke at sætte en bestemt Vægt paa Liendekornet, kan jeg ikke tro Andet end, at Liendekornet i Almindelighed ikke alene ikke kan betales dyrere, men derimod snarere lidt under gangbar Pris. Det er imidlertid ofte Tilfældet, at Liendetageren følger Liendekornet saaledes, at Liendeyderen skal levere Kornet til Kjøberen i Byen, og Grunden til, at en Kjøbmand kan være tilbøielig til at betale Liendekornet med lige saa høi Pris som den, der gives for Korn af bedste Sort mellem Mand og Mand, kan maasse søges deri, at naar Liendeyderen kommer med sit Korn til Byen for at levere det til Kjøbmanden, har han tillige i Regelen et eller andet Indkjøb at gjøre hos samme Kjøbmand, som saa for at faae denne Handel kan være tilbøielig til og staa sig ved at betale Liendekornet til almindelig gangbar Pris. Desuden kan det for Enkeltes Vedkommende maasse spille en Rolle, at, naar de, hvad undertiden findes, købe Liendekorn, at betale med Kapitelstartis-Pris og dennes Pris først bestemmes ind i det nye Aar, hvorimod Liendekornet leveres i November, have de 2 til 3 Maanedes Kredit. Det kan jo ogsaa have sin Betydning. Jeg vil altsaa for mit Vedkommende grumme nødig, at der skulde gjøres den Forandring i Lovforslaget, at Bestemmelsen om Opmaalet ikke tages med i Beregningen, fordi jeg tror, at Lovforslagets Gjennemførelse i det andet Thing da vil være lidt sandsynligt. — Der er et Par Bemærkninger, som jeg fremdeles vil tillade mig at gjøre, og jeg skal da først berøre, hvad der blev fremført af den første ærede Taler, det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (Dyrbøll) angaaende den Bestemmelse, at Retten til at forlange Lienden betalt efter Kapitelstarten kun er tillagt Liendeyderen. Dette fandt det ærede Medlem ikke heldigt, og en anden æret Taler har udtalt en Anskuelse ovennævnte dermed. Jeg skal ikke sige, at jeg for min Del vilde finde det absolut uheldigt, om den samme Ret ogsaa blev tillagt Liendetageren, men jeg vil gjøre opmærksom paa, at i ældre Lovbestemmelser, navnlig i Forordningen af 1810 om Liendevæsenet i Danmark, har Retten til at forlange Lienden ansat til en Kornydelse i Stedet for, som det før var Tilfældet, at faae den i Kjørven, kun med Undtagelse af ganske særlige Tilfælde været tillagt Liendeyderen. Nu er det ganske vist, at der ved Siden af denne Lovbestemmelse om Omsættelsen af Lienden fra en Ydelse i Kjørven til en Ydelse af rent Korn, senere kom Bestemmelser, der efterhaanden forandrede Forholdet, men jeg kan ikke se Andet end, at fra første Færd har Liendeyderen alene havt Ret til at vælge, om han vilde

yde Lienden i Kjørve eller i Korn, og jeg synes, at det derfor ogsaa kunde overlades til ham at vælge imellem, om han vil yde Lienden in natura eller i Penge. Saa er det næste Spørgsmaal det, som den ærede første Taler udtalte sig om, at det var forkasteligt at sætte ind i Lovforslaget, at Liendeyderen kunde forlange nogen Erstatning, naar han betalte efter Kapitelstart. Der skal jeg gjøre opmærksom paa, at det kan særligt være Tilfældet i forskjellige Egne, og navnlig er jeg fra Ribe Amt bleven gjort opmærksom derpaa, at Prisen paa Liendekornet i Reglen der er en halv eller undertiden en hel Krone under Kapitelstarten, hvilket beror paa, at Derne Jang og Mang regelmæssig have høiere Kornpriser end Jastlandet, og da det er Indberetningen om disse Priser, der sammen med de øvrige Priser lægges til Grund ved Jasttællingen af Kapitelstarten, bliver denne altsaa lidt høiere end den gangbare Pris, og i saadanne Tilfælde forekommer det mig, at der kunde være Tale om en lille Erstatning eller Estergwelse, hvad man vil kalde, det til Liendeyderen. Da Liden er saa langt fremrykket, skal jeg ikke opholde Thinget længere.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingerne.

Sagens Overgang til 2den Behandling

vedtoges enstemmig med 41 Stemmer.

Dyrbøll: Jeg skal tillade mig at foreslaa, at Sagen henvises til et Udvalg paa 5 Medlemmer.

Clausager: Det forekommer mig, at det maaste var ligesaa heldigt, om Udvalget blev lidt større, naar man har bestemt sig til at faae Sagen drøftet i et saadant. Der er jo adskillige ærede Medlemmer, der kunde have Interesse for Sagen i forskjellige Retninger, og jeg kan ikke antage, at et større Udvalg vil kunne sinke Sagens Fremme; jeg vil derfor tillade mig at foreslaa et Udvalg paa 9 Medlemmer.

Dyrbøll: Jeg vil blot bemærke dertil, at de Differentpunkter, de store Punkter, der ere i Sagen, kun ere ganske enkelte, og hvad Redaktionen af enkelte eller maasse flere Ting i Lovforslaget angaar, veed jeg dog ikke, om et saa stort Udvalg som det nu foreslaaede kunde siges at være heldigt. Derimod er det jo ganske vist, at jo større et Udvalg er, desto mere forsinkes ofte en Sag der ved, at flere eller færre af dets Medlemmer kunne være forhindrede fra at være tilstede, og da vi ere saa langt henne i Sessionen, tror jeg, at det, dersom man ønsker Sagen fremmet lidt hurtigt, sker bedre ved Besættelsen af et Udvalg paa 5 Medlemmer